

“Kertenkele” Üzerine...

Hrant Dink'e...

Bu ülke kardeşlik toprağı oluncaya kadar...

19 Ocak 2007 tarihinde, Türkiye’de işlenen onlarca aydın cinayetine bir yenisi daha eklendi. Hrant Dink, onu hedef tahtasına yerleştirenler, tetiğı çektirenler ve çekenler tarafından katledildi. O gün ülkenin vicdanında açılan büyük boşluk, hala duruyor orta yerde. Hrant Dink artık yok; ama açılmış olan yara hala üşüyor, hala acıtıyor.

Hrant Dink, inandığı değerler uğruna mücadele veren önemli bir aydıydı. Bu mücadelenin ne denli çetin olduğu açık; kardeşlikten, eşitlik ve özgürlükten yana söz söylemek ağır işçilik sayılmalı bu ülkede. Ve bu topraklar üzerinde yüzyıllardır birlikte yaşamış halkların, emekten yana, barış içinde bir yeni hayatı, yine hep birlikte kuracaklarına olan inanç, her geçen gün daha da güçlenecek, güçlenmeli...

“Kertenkele” ekibi, işte bu umutla yola koyuldu. Hrant Dink’in bir yazısında yer verdiği ‘Kertenkele Abdullah’ın hikâyesi’ni anlatarak, bir katkı da bizden diyerek...

“.....

Yıl 1918, Süphan Dağı'nın eteklerinde bir köy.

Zor kaçmıştı olan bitenden. Dar sığınmıştı Peltekler'den İsmail'in köyüne.

Herkeslerin herkeslerden kaçtığı, herkeslerin birbirinin çaresizliğine sarıldığı yıllardı.

Karışmıştı köylünün arasına yaşayıp gidiyordu işte....

Zararsızdı da Allah için.

Ağılın bir köşesinde yuvalandığı karanlık sığınak,

örme duvardaki iki taş arasındaki ince yarık kadardı sanki.

Hani kertenkeleler olur ya o aralıkların ağzında...

Hani bir ses duyarlar da birden dalarlar yarığa.

Tam öyle işte.

Gizlenerekten yaşar giderdi.

Arada bir günyüzüne çıkar, yüreğı insaf tutanların yanına varır, harmanın ucundan tutar,

dökebildiğı kadar ter döker, iki dilim ekmek yer, sığınağına geri dönerdi.

Toprağın kan kustuğı zamandı, her bir gayret icciğ daha yaşamak içindi.

Köylünün yanında yeni adı Abdullah'tı... "Allah'ın gönderdiği".

Allah'ın unuttuğı bir delikte yaşayıp gidiyordu işte.

Ta ki Pelteklerden İsmail'in sondan üçüncü oğlu Memo,

duvar dibinde Abdullah'ı işerken görene kadar.

Memo, eğilmiş, fefecir gözlerini dipten Abdullah'ın "İt ölüsü" çüküne dikmiş,

hınzır hınzır kıkırdıyordu.

Zıplamasıyla bağıra bağıra koşması bir oldu Memo'nun.

"Koşun laaan" diye bağırıyordu Memo...

"Koşun laaan koşun, Abdullah'a bakın, vallah görmüşem onunki kabuklu, onunki kabuklu.

.....”

(Birgün, 11 Ekim 2004)